

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 52/2025-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **EX CREDIT, a.s.**, Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej WERNER & Co. s.r.o., Žltá 2/F, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Humenné č. k. 17Er/561/2010-138 z 13. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) výrokom I uznesenia okresného súdu č. k. 17Er/561/2010-138 z 13. júna 2024. Navrhuje v tomto rozsahu napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako oprávnená domáhala vykonania exekúcie na vymoženie svojej pohľadávky vo výške 277,20 eur s príslušenstvom proti povinnej. Vykonaním exekúcie bol 30. decembra 2010 poverený súdny exekútor Ing. JUDr. Bohumil Husťák (ďalej len „pôvodný exekútor“) a uznesením okresného súdu z 24. septembra 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoE/87/2014 z 28. októbra 2014 bolo vyhovené návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora a poverený bol JUDr. Rudolf Krutý, PhD. Pôvodný exekútor vrátil v januári 2016 poverenie na vykonanie exekúcie, pretože exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky, príslušenstva a trov exekúcie 4. augusta 2015.

3. Sťažovateľka podala okresnému súdu 20. januára 2017 návrh na vydanie pokynového uznesenia, ktorým by pôvodnému exekútorovi uložil povinnosť poukázať jej vymoženú sumu 215 eur, pretože jej ju neoprávnene zadržal a nepoukázal, čím porušil § 36 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku.

4. Okresný súd uznesením č. k. 17Er/561/2010-62 z 22. apríla 2024 (ďalej len „uznesenie vyššej súdnej úradníčky“) zamietol návrh sťažovateľky. Zo žaloby sťažovateľky vo veci vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 17C/178/2014 mu vyplynulo, že predmetom konania je zaplatenie sumy 37 521 eur, v ktorej bola zahrnutá aj suma 215 eur, ktorú vymohol pôvodný exekútor od povinnej v tomto exekučnom konaní. O žalobe bolo rozhodnuté rozsudkom z 27. júna 2019 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu č. k. 11Co/10/2020-3495 z 13. júla 2022 (spolu ďalej len „súvisiace rozsudky“) tak, že v časti o zaplatenie 3 638,92 eur bolo konanie zastavené a vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá. Konanie je k 3. novembru 2022 právoplatne skončené a pôvodnému exekútorovi nebola uložená povinnosť zaplatiť žalovanú sumu sťažovateľke. V odôvodnení odvolacieho súdu bolo tiež uvedené, že nebol preukázaný sťažovateľkou tvrdý protiprávny postup pôvodného exekútora a jeho zodpovednosť za škodu v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti, prípadne záväzok z bezdôvodného obohatenia v dôsledku porušenia § 36 ods. 8 Exekučného poriadku. Podľa názoru odvolacieho súdu a rovnako aj okresného súdu právnym dôvodom nevyplatenia výťažku z uskutočnenej exekúcie sťažovateľke je platná dohoda uzatvorená medzi pôvodným exekútorom a sťažovateľkou. Sťažovateľka teda nemôže žiadať od súdneho exekútora poukázanie sumy 215 eur na základe pokynového uznesenia, ktorého vydania sa domáha v exekučnom konaní.

5. Proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú sudca okresného súdu napadnutým uznesením zamietol. Sudca po priblížení sťažnosti sťažovateľky a vyjadrenia pôvodného exekútora k tejto sťažnosti ešte raz zhrnul okolnosti prípadu. K sťažnostným argumentom sťažovateľky uviedol, že vyššia súdna úradníčka nezamietla návrh na vydanie pokynového uznesenia z dôvodu uznania započítania ani z dôvodu litispendencie, či z dôvodu, že exekučné konanie bolo skončené. Vyššia súdna úradníčka dostatočne jasne odôvodnila a vymedzila dôvody zamietnutia návrhu. Poukázala aj na rozhodnutia Okresného súdu Košice I a odvolacieho súdu. Sudca sa stotožnil s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorý jasne vymedzil, že právnym dôvodom nevyplatenia výťažku z uskutočnenej exekúcie sťažovateľke bola platná dohoda medzi ňou a pôvodným exekútorom. Odkázal na uznesenie vyššej súdnej úradníčky a uzavrel, že sťažovateľka nemôže žiadať od súdneho exekútora poukázanie sumy 215 eur na základe pokynového uznesenia, jej sťažnosť je preto nedôvodná.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka namieta, že jej okresný súd nedoručil vyjadrenie pôvodného exekútora k jej sťažnosti, dozvedela sa o ňom až z napadnutého uznesenia. Dostala sa tak do nevýhodnejšej situácie oproti druhej sporovej strane. Súd aj na základe vyjadrenia pôvodného exekútora nevyhovел jej sťažnosti, prevzal do napadnutého uznesenia jeho argumentáciu. Porušil tak právo na spravodlivý proces v podobe rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania.

7. Odôvodnenie napadnutého uznesenia je nedostatočné, sudca iba odkazuje na uznesenie vyššej súdnej úradníčky s uvedením, že sa s ním stotožňuje. Postavenie sudcu pri tomto rozhodovaní možno prirovnať rozhodovaniu o odvolaní a odvolací súd porušuje právo na dostatočné odôvodnenie v prípade nevyrovnania sa s argumentmi účastníkov konania (protiargumentmi proti argumentom prvostupňového súdu) a konštatovania, že sa s dôvodmi prvostupňového súdu stotožnil, prípadne ak iba potvrdí takéto nedostatočné odôvodnenie.

8. Napadnuté uznesenie je arbitrárne. Okresný súd nerozlišoval medzi súvisiacimi rozsudkami, nezaoberal sa ich vzájomným vzťahom, keď obsahovali dva názory na prípustnosť siahnutia na výťažok exekúcie exekútorom. Nárok uplatnený návrhom sťažovateľky bol uplatnený pred Okresným súdom Košice I, ale netýkalo sa ho odvolacie konanie. Súvisiace rozsudky neboli pre okresný súd záväzné a tento si mal namiesto jednoduchého odkazu učiniť vlastný názor na vec a podrobne ho odôvodniť. Okresný súd nezohľadnil špecifiká konania, v ktorom nie je priestor na hmotnoprávnu obranu súdneho exekútora a rieši sa iba vyplatenie výťažku z exekúcie.

9. Právny názor okresného súdu, podľa ktorého samotná dohoda medzi sťažovateľkou a pôvodným exekútorom je dostatočným dôvodom na nevydanie výťažku z exekúcie, je arbitrárny. Sťažovateľka nesúhlasí s tým, že by sa dohodla na tom, aby súdny exekútor mohol zaplatené súdne poplatky strhávať z výťažkov z exekúcie z úplne iných exekučných konaní.

10. Okresný súd nekriticky prevzal názor odvolacieho súdu, že pôvodný exekútor je oprávnený odoprieť poskytnúť sťažovateľke vymožené prostriedky z dôvodu existencie jeho pohľadávky voči nej týkajúcej sa iných exekučných konaní a z dôvodu zaplatenia súdneho poplatku miesto sťažovateľky. Podľa odvolacieho súdu dokonca nie je potrebné, aby exekútor pohľadávku započítal k nárokom sťažovateľky, a to len z dôvodu, že sa prv s ňou dohodol na refundácii zaplatených súdnych poplatkov za ňu, t. j. že s vymoženými prostriedkami môže voľne nakladať do výšky uhradených súdnych poplatkov miesto sťažovateľky, čo je podľa sťažovateľky arbitrárny záver. Je to tak, pretože i) súdny exekútor nemôže odoprieť poukázať oprávnenému vymožené prostriedky z dôvodu týkajúceho sa iných exekučných konaní, ii) súdny exekútor je povinný plniť oprávnenému za každých okolností a ak má proti nemu určitý nárok, je povinný uplatniť si ho samostatne, iii) odvolací súd (a tým aj okresný súd) si arbitrárne zamieňa právny základ záväzku (dohoda z roku 2006 uzavretá v čase pred začatím jednotlivých exekučných konaní) so spôsobom zániku záväzku (arbitrárne tvrdí, že dohoda sa rovná zániku záväzku vo forme splnenia dlhu).

11. Sťažovateľka ďalej rozsiaholo argumentuje v prospech záveru o verejnoprávnom charaktere nároku oprávneného proti exekútorovi na poukávanie vymožených prostriedkov, o nedovolenosti nevyplatenia výťažku pre zápočet súdnym exekútorom alebo pre údajnú dohodu o ponechaní si výťažku a o nedovolenosti dohody o platení súdnych poplatkov súdnym exekútorom miesto sťažovateľky. Keď exekučný súd priznal nároku sťažovateľky proti súdnemu exekútorovi súkromnoprávny charakter, konal arbitrárne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením:

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktoré považuje sťažovateľka za arbitrárne, nedostatočne odôvodnené, ako aj za postihnuté porušením rovnosti zbraní a kontradiktórnosti.

14. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

15. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť riadne odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, so zvyklosťami, s právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí [rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91].

16. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

17. Ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo nej, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané. Z tohto postavenia mu preto neprislúcha posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému všeobecný súd pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky dospel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či uznesenie sudcu okresného súdu spĺňa požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy), rešpektujúc pritom svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v predmetnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Okrem toho môže

arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na prerokúvaný skutkový prípad. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

18. Na posudzovanie ústavnosti uznesenia sudcu má vplyv aj povaha sťažnostného konania, v rámci ktorého sťažovateľka vznesla námietky smerujúce proti rozhodnutiu o jej návrhu. Sťažnosť je v Civilnom sporovom poriadku koncipovaná ako procesný prostriedok nápravy, ktorým sa nepochybne okrem iného sleduje aj naplnenie zásady efektívnosti, hospodárnosti, rýchlosti konania (o sťažnosti rozhoduje sudca toho istého súdu, sťažnosť nemá devolutívny účinok, je možné ňou napadnúť len vymedzenú úzku skupinu rozhodnutí, pri ktorých zákonodarca nevidel potrebu umožniť ich preskúmanie vyššou inštanciou). Sťažnosť nepredstavuje klasický opravný prostriedok (aj keď medzi sťažnosťou a opravnými prostriedkami možno badať určité spoločné črty), akým je odvolanie či dovolanie (ktorými je možné napadnúť rozhodnutia vo veci samej), a preto je namieste na účely posúdenia porušenia základných práv v sťažnostnom konaní tolerovať menej závažné pochybenia či nedostatky spočívajúce v konaní či opomenutí porušovateľa (III. ÚS 191/2020).

19. V judikatúre ESLP je obsah princípu rovnosti zbraní definovaný požiadavkou, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je protistrana. Právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim (rozsudok zo 4. 6. 2002 vo veci Komanický proti Slovenskej republike, body 45 a 46, rozsudok z 13. 1. 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike). Inými slovami, z princípu kontradiktórnosti konania vyplýva, že samotný účastník konania musí mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie odporcu (protistrany v súdnom konaní) právne významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je potrebné z jeho strany reagovať alebo inak je vhodné sa k nemu vyjadriť, v dôsledku čoho je teda len na účastníkovi konania, aby sám posúdil, či určité stanovisko k vyjadreniu protistrany vyžaduje komentár z jeho strany (rozsudok z 18. 2. 1997 vo veci Niderost-Huber proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 18990/91, body 27 a 29, rozsudok z 13. 1. 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike). Pritom nezáleží, aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie (rozsudok z 31. 5. 2001 vo veci K. S. proti Fínsku, rozsudok z 28. 6. 2001 vo veci F. R. proti Švajčiarsku). Inak povedané, požiadavka „kontradiktórnosti konania“ sa v judikatúre ESLP chápe skôr formálne, t. j. z jej hľadiska v podstate nezáleží alebo len málo záleží na skutočnom obsahu a význame informácie alebo argumentov predložených súdu vrátane ich samotného dopadu na rozhodnutie súdu/orgánu verejnej moci. ESLP však vo svojej rozhodovacej činnosti súčasne konštatoval, že zásada kontradiktórnosti nemá absolútny charakter a nejde o porušenie práva na spravodlivý proces, ak by vyjadrenie nemalo vplyv na výsledok konania (rozhodnutie vo veci Sarkocy proti Slovenskej republike z 22. 9. 2020, sťažnosť č. 36446/17).

20. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým uznesením sudcu, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti s uznesením vyššej súdnej úradníčky, konštatuje, že okresný súd sa prijateľným

spôsobom vysporiadal s podstatnými námietkami, ktoré sťažovateľka predniesla vo svojej sťažnosti.

21. Čo sa týka dôsledkov opomenutia súdu doručiť protistrane vyjadrenie k sťažnosti, prípadne iné podanie učinené v priebehu konania o sťažnosti, nemožno každé takéto pochybenie v postupe súdu bez ďalšieho považovať za porušenie dosahujúce ústavnoprávny rozmer, ale je potrebné ho vyhodnotiť s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu (III. ÚS 109/2020). Sťažovateľkine námietky o porušení práva na spravodlivý proces v podobe rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania ústavný súd nepovažoval za spôsobilé na založenie záveru o porušení označeného práva. Z napadnutého uznesenia v bode 8 síce vyplýva, že okresný súd prevzal obsah vyjadrenia pôvodného exekútora k sťažnosti sťažovateľky, ten však tvoril len odkaz na závery z konania vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 17C/178/2014, resp. na súvisiace rozsudky. V nasledujúcej časti (body 11 až 18 napadnutého uznesenia) obsahujúcej vlastné závery okresného súdu však nie je zohľadnený žiadny z argumentov z vyjadrenia pôvodného exekútora. Okrem toho je zrejmé, že s niektorými jeho argumentmi sa okresný súd nestotožnil (pôvodný exekútor namietal nemožnosť vydania pokynového uznesenia po skončení exekučného konania, ako aj na započítanie sumy 215 eur). Ponechanie priestoru na opozitné vyjadrenie je pritom naliehavé najmä vtedy, ak súd na podklade argumentácie podanej sťažnosti indikuje možnosť zmeniť rozhodnutie v neprospech protistrany (IV. ÚS 16/2021, č. 25/2021 ZNaU), čo celkom zjavne nie je tento prípad. Ústavný súd preto nepovažuje za postačujúce tvrdenie sťažovateľky, že aj na základe vyjadrenia pôvodného exekútora okresný súd nevyhovел sťažnosti sťažovateľky. Ústavný súd neidentifikoval, že by sa sťažovateľka v dôsledku nedoručenia vyjadrenia pôvodného exekútora k jej sťažnosti dostala do nevýhodnejšej pozície, pretože okresný súd už beztak v uznesení vyššej súdnej úradníčky odkazoval na závery súvisiacich rozsudkov, čo v napadnutom uznesení iba zopakoval bez rozsiahleho opakovania jednotlivých právnych a skutkových záverov.

22. Do úvahy vzal ústavný súd aj celkový rámec rozhodovania exekučného súdu, keď o návrhu sťažovateľky rozhodoval po skončení exekúcie (IV. ÚS 14/2022), keď navyše už prebehlo samostatné konanie, v ktorom bola posudzovaná zákonnosť postupu pôvodného exekútora, hoci „len“ ako predbežná otázka. V civilnom spore bol dostupný značne väčší priestor na zaoberanie sa argumentmi strán, pričom v zásade tam prevažná väčšina neskorších argumentov sťažovateľky odznela (s výnimkou tých, ktoré sú pokračovaním v nesúhlase so závermi súvisiacich rozsudkov, pozn.). V tomto civilnom spore boli nepochybne lepšie podmienky aj z hľadiska požiadaviek spravodlivého súdneho procesu.

23. Ani námietku o nedostatočnom odôvodnení ústavný súd nepovažuje za dôvodnú. Sudca okresného súdu, resp. pred ním vyššia súdna úradníčka spätne preskúmateľným spôsobom uviedli nosné právne dôvody svojho rozhodnutia (o neporušení povinnosti podľa § 36 ods. 8 Exekučného poriadku), ktoré boli zrozumiteľne prepojené so skutkovými zisteniami o platnej dohode pôvodného exekútora a sťažovateľky. Podľa názoru ústavného súdu tak okresný súd naplnil požiadavku riadneho odôvodnenia svojimi odpoveďami na správne identifikované podstatné a nastolené otázky. Ústavný súd dáva za pravdu sťažovateľke, že odôvodnenie napadnutého uznesenia v zásade len odkazuje na uznesenie vyššej súdnej úradníčky, tento odkaz sa ale zároveň vzťahuje aj na okresným súdom odkazované súvisiace rozsudky a na v nich obsiahnuté argumenty.

24. Pri námietke o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia sťažovateľka neuvádza konkrétnejšie, s ktorými podstatnými námietkami uvedenými v jej sťažnosti proti uzneseniu vyššej

súdnej úradníčky sa sudca okresného súdu nevyrovnal. Ústavný súd porovnaním sťažnosti a odôvodnenia napadnutého uznesenia zistil, že sudca nezostal iba pri stotožnení sa s dôvodmi uznesenia vyššej súdnej úradníčky. V bode 14 napadnutého uznesenia totiž uviedol, že návrh sťažovateľky nebol zamietnutý z dôvodu uznania započítania ani z dôvodu litispendencie, či z dôvodu, že exekučné konanie bolo skončené. Tieto tvrdenia sú reakciou na podstatný sťažnostný argument o nemožnosti exekútora vykonávať zápočty vlastných pohľadávok voči pohľadávke oprávneného, ako aj na povahu námietky pôvodného exekútora o litispendencii. Zároveň ide o reakciu na argument súdneho exekútora o nemožnosti vydania pokynového uznesenia po právoplatnom skončení konania. Ústavný súd uzatvára, že nepovažoval námietku o nedostatku odôvodnenia napadnutého uznesenia za postačujúcu na založenie záveru o porušení práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť práva na spravodlivý proces v prípade prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

25. Ústavný súd nezistil ani namietanú arbitrárnosť záverov okresného súdu. Okresný súd vychádzal z výsledkov predchádzajúceho konania zavŕšeného súvisiacimi rozsudkami, v ktorých boli zisťované pre exekučné konanie relevantné skutočnosti, ktoré boli v označenom civilnom spore aj právne posúdené (porušenie povinnosti pôvodného exekútora, dohoda pôvodného exekútora a sťažovateľky), z čoho v tomto prípade vyvodzoval následky pre rozhodnutie podľa § 38 ods. 13 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017. Ústavný súd vzhľadom na všeobecne prijímanú vzájomnú obsahovú prepojenosť súvisiacich rozsudkov (IV. ÚS 350/09) nepovažoval argument sťažovateľky o potrebe ich vzájomného rozlišovania za spôsobilý na založenie záveru o arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Stotožnenie sa okresného súdu so závermi vyjadrenými v súvisiacich rozsudkoch nie je podľa názoru ústavného súdu osebe prejavom ústavného nesúladu. K argumentu sťažovateľky o potrebe zohľadnenia špecifik konania ústavný súd uvádza, že možnosť súdu uložiť exekútorovi povinnosť poukázať prostriedky oprávnenému vyplývajúca z § 36 ods. 13 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 je sprevádzaná aj predchádzajúcim vyjadrením exekútora. Ústavný súd preto nepovažoval za prejav arbitrárnosti, ak exekučný súd na exekútorom predložené vyjadrenie prihliadal.

26. Tvrdenia o arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktoré odkazuje na súvisiace rozsudky, nepovažuje ústavný súd za dôvodné tiež preto, lebo zo strany sťažovateľky ide v značnej miere o spochybňovanie právneho posúdenia zo strany odvolacieho súdu a následne okresného súdu, ako aj spochybňovanie skutkových záverov. Sťažovateľka sa v podstate domáha opätovného posúdenia argumentov uvedených v súvisiacich rozsudkoch ústavným súdom ako ďalšou súdnou inštanciou, čo vzhľadom na už uvedené vymedzenie právomoci nie je možné.

27. Okrem toho sťažovateľka značnú časť argumentov uvedených v ústavnej sťažnosti, zhrnutej už v bodoch 10 a 11 nepoužila v sťažnosti proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky. Namietala v nej totiž a) nesúlad postupu pôvodného exekútora s § 36 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku, b) neexistenciu oprávnenia exekútora podľa § 46 Exekučného poriadku vykonávať zápočty vlastných pohľadávok voči pohľadávke oprávneného na vydanie prijatého, resp. vymoženého plnenia, c) neoznámenie dátumu úhrady povinným oprávnenému, d) vystupovanie exekútora v exekučnom konaní ako orgánu verejnej moci, ako platobného miesta, a nie ako účastníka konania, e) započítanie ako úkon typický pre súkromné právo, z čoho vyplynula nemožnosť disponovať vymoženými prostriedkami, akoby bol exekútor sám dlžníkom voči oprávnenému, f) nedôvodnosť námietky litispendencie. V súlade s princípom subsidiarity uplatňovaným v konaní o ústavnej

sťažnosti aj v materiálnom rozmere je nemožné zaoberať sa argumentmi, ktoré neboli použité pred všeobecným súdom, hoci použité byť mohli. Táto časť ústavnej sťažnosti, resp. tieto argumenty sú preto s odkazom na § 132 ods. 2 zákona o ústavom súde neprípustné.

28. Ako je už uvedené, ústavný súd nie je v postavení súdu ktorý by bol oprávnený v ďalšej inštancii posudzovať vhodnosť či správnosť rozhodnutia alebo právneho názoru všeobecného súdu. Sťažovateľkine námietky neindikujú zjavnú nesprávnosť prijatého záveru v intenzite umožňujúcej prijať záver o porušení označených práv. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

29. Ústavný súd rešpektuje názor sťažovateľky, že výsledné rozhodnutie o jej návrhu malo byť opačné. Nerozhodnutie podľa predstáv sťažovateľky však nemá za následok porušenie označeného základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý súdny proces. Ústavný súd nepovažuje odôvodnenie nosných záverov napadnutého uznesenia za ústavne neprijateľné, keď vo vzťahu k správnosti či vhodnosti prijatého záveru nezistil prítomnosť zjavného excesu. Nejde o extrémny rozpor s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti alebo o také odchylenie od znenia právneho predpisu, ktorým by dochádzalo k popretiu jeho účelu a významu.

30. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd uzatvára, že argumentáciu uvedenú v ústavnej sťažnosti nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia sudcu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu